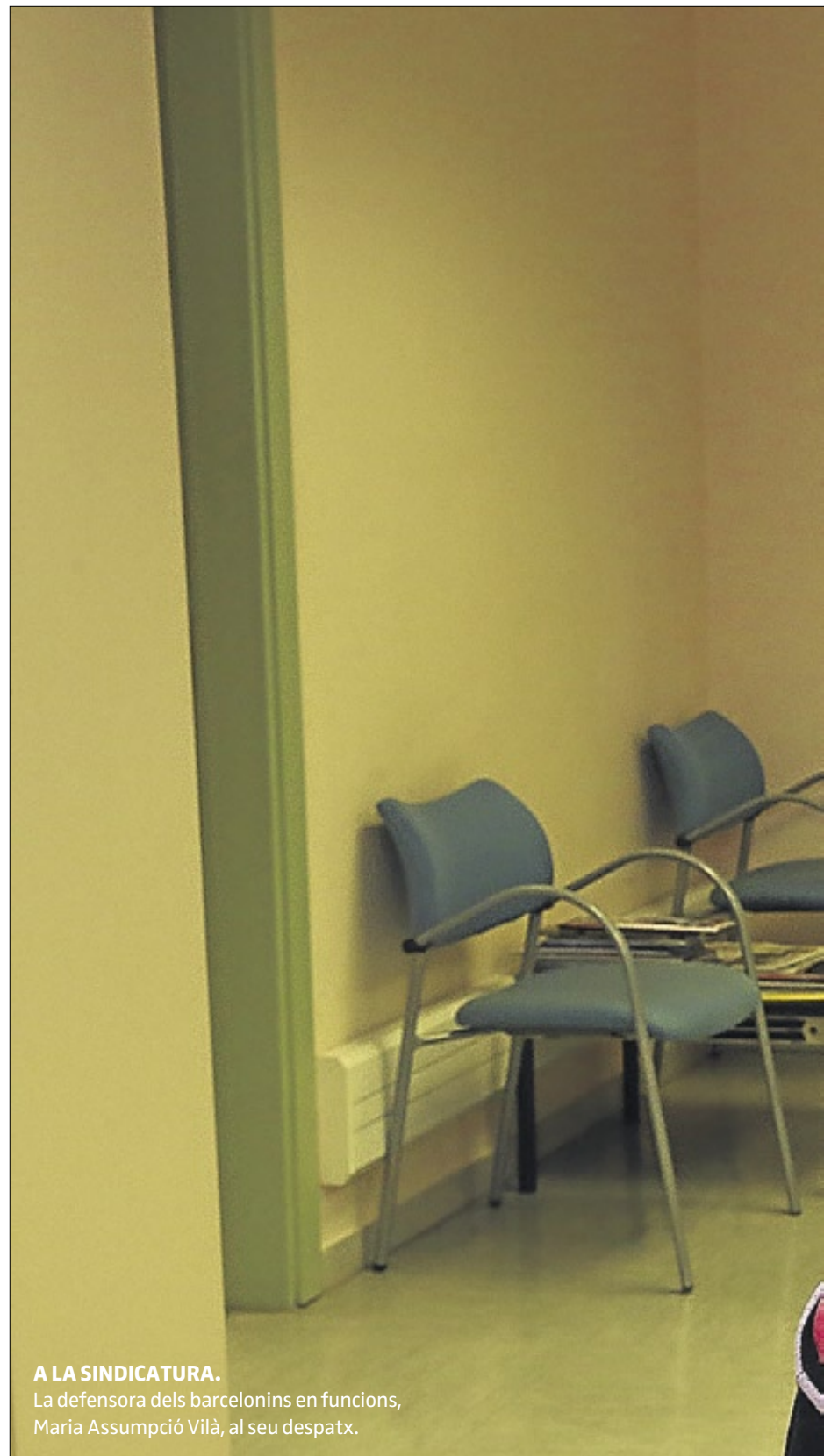

Maria Assumpció **VILÀ**

Síndica de Greuges de Barcelona en funcions

«Fa cinc anys la gent venia molt enfadada, ara ve desesperada»

Maria Assumpció Vilà va arribar a la Sindicatura de Greuges de Barcelona l'abril del 2010 des de la presidència de la Federació Catalana de Voluntariat Social, després d'haver passat, entre altres, per la presidència de la Taula d'Entitats del Tercer Sector de Catalunya. El seu nomenament, amb el socialista Jordi Hereu com a alcalde, va ser fruit de l'acord de tots els grups municipals de l'Ajuntament de Barcelona. Ha sigut testimoni directe durant els seus cinc anys de mandat de dramàtiques conseqüències de la crisi econòmica en nombroses famílies barcelonines; de fet, considera que la vivenda és el principal problema de la capital catalana.

A LA SINDICATURA.

La defensora dels barcelonins en funcions, Maria Assumpció Vilà, al seu despatx.

Rosa Mari
SANZ

–Exerceix de síndica en funcions des del maig. L'ajuntament obre el dia 15 la candidatura per renovar el càrrec. ¿Té pensat presentar-s'hi?

–Sí. Vull seguir cinc anys més.

–En aquests anys s'ha trobat sobretot amb queixes per temes socials. ¿Ha notat algun canvi en les denúncies de la ciutadania?

–Quan vaig arribar a la sindicatura, com que venia del món social, tenia consciència de com estava la realitat, que era complicada. Em va cridar molt l'atenció que la gent venia a queixar-se molt enfadada. Som una institució de segona instància, de manera que quan ve un ciutadà significa que ja ha esgotat altres recursos de l'ajuntament, i o bé no li han contestat o no estan d'acord amb la resolució.

–¿Se'ls ha passat l'empipament?

–Ara és diferent. Si vénen per temes de pobresa, que són els principals problemes que rebem, sobre-

tot de vivenda, ja no estan enfadats. La gent arriba molt desesperada, molt afectada per la situació. Des del 2014 molts dels que recorren a nosaltres ja han tirat la tovallola. Això és molt dur. El fet que hi hagi més de 90.000 persones aturades té unes conseqüències molt importants i no són de fàcil solució. La falta de vivenda social a Barcelona és segurament la carència més greu. El drama dels desnonaments ha arribat moltes vegades al nostre despatx.

–¿Com actuen davant una queixa?, ¿què poden fer per les persones que els demanen ajuda?

–Primer els escoltem, és bàsic deixar que parlin i parlin... El problema és que les nostres decisions no són vinculants. Després requerim la informació al consistori per comprovar la veracitat de la queixa i elaborem un informe. Els encarregats de decidir i dictaminar són els jutges, però si donem la raó al denunciant la nostra opinió té força en un procés judicial.

–¿És bona la col·laboració de l'ajuntament amb la sindicatura?

–És lentíssima. La resposta municipal no és bona, pel que fa a agilitat. Amb el canvi de govern ha empitjorat molt. Per llei haurien de trigar 15 dies a respondre'ns i estem en un termini d'uns dos mesos. Ara tenim prop de 200 expedients aturats. És inadmissible perquè en temes socials cada dia que passa les situacions són pitjors.

–Un problema recent i a l'hora un dels fronts oberts de l'alcalde són els maners.

–El tema de la venda ambulants és francament difícil de solucionar; no tot en absolut és responsabilitat de l'ajuntament. La llei d'estrangeria és molt restrictiva i deixa un espai molt petit per a la regularització. Aquest tema no és una qüestió ni del consistori ni de la mateixa Generalitat, és de l'Estat. Si no tenen feina no estan regulats i no estan regulats perquè no tenen feina. La sindicatura participarà en la taula de treball de l'ajuntament per afrontar aquesta qüestió, però també hem demanat que vingui la delegació del govern, perquè si no no avançarem gens.

La resposta municipal no és bona. Tenim uns 200 expedients aturats

Hi ha d'haver molt més control sobre els pisos turístics, no només pel soroll

ELISENDA PONS

–¿Li han arribat queixes per aquesta venda ambulant?

–Se'ns han queixat comerciants que té parades legals davant del palau de Mar. Tenen raó, són competència directa. La resta de comerciants estan molt enfadats i no volen negociar res. Jo els demanaré que vinguin a la taula.

–Sí que han rebut en canvi nombroses denúncies d'apartaments turístics. ¿Tallar l'aixeta ha sigut una bona solució?

–S'havien de fer algunes coses. Tenim problemes amb els legals i amb els il·legals. ¿Les llicències han de ser per sempre? Hi ha d'haver molt més control, no només de sorolls, també de qui s'hi allotja. Ha vingut molta gent a queixar-se per molèsties, però també quan hi va haver la moratòria va venir algun veïa protestar perquè ho tenia gairebé tot a punt per tenir permís. Però s'havia d'actuar.

–¿Com s'hauria d'arreglar?

–De moment que es regulin i que es persegueixin els il·legals. A la ciutat hi ha barris molt saturats i això repercuteix negativament en els ciu-

tadans, ja que a les zones amb pisos turístics el preu dels lloguers és més elevat. No és just que això ho paguin els veïns. A la Barceloneta estan molt enfadats, però no només per això, també perquè ja no poden ni moure's. Cada vegada hi ha més vehicles de dues rodes, més invasió de l'espai públic...

–Això també ho ha denunciat a nivell del conjunt de la ciutat.

–Vam obrir una actuació d'ofici arran de les queixes rebudes, i en un informe hem denunciat la proliferació de terrasses, fires, patinets elèctrics, bicicletes..., que continuen utilitzant les voreres sense tenir en compte les limitacions d'amplada i de velocitat, cosa que deteriora cada vegada més l'espai públic. La ciutat cada vegada és menys còmoda en aquest aspecte.

–Els ciclistes s'han enfadat amb aquest informe.

–En cap moment hem anat en contra seva, l'únic que diem és que s'han de complir les ordenances. Ells i tot-hom. No han de circular per on no toca.

Notem que falta aquest reconeixement per part de l'ajuntament a la nostra tasca

–Una ordenança, en canvi, que considera injusta per a altres temes. Fa anys que denuncia multes injustes. Ara l'alcaldeessa revisarà precisament els aspectes en què vostè ha incidit.

–Afortunadament. S'han de replantejar sancions injustes com les multes a indigents, a persones que per un motiu o altre pengen cartells als carrers, per dir-ne algunes. Hi ha imports elevadíssims.

–El consistori li ha donat la raó en uns quants temes importants, i ha rectificat.

Sí sí, com en el cas de la nostra proposta de frenar l'obertura de nous locals al Poble-sec, la recomanació d'eliminar l'edat màxima per entrar a la Guàrdia Urbana, la petició municipal que les empreses funeràries s'adhereixin a la junta arbitral de consum... També hem denunciat que se sancioni persones grans per no portar al damunt la documentació acreditativa dels títols de transport, i hem aconseguit que disposin d'un parell de dies per entregar els papers. Però notem que de vegades falta aquest reconeixement per part

de l'ajuntament. A vegades han fet seves propostes nostres.

–¿Què farà si és reelegida?

–Per començar, voldria que em responguessin més ràpid. També demanaria que quan fem recomanacions l'ajuntament ens digui si pensa fer-ne cas o no; si no n'ha de fer, les decisions que convindria prendre en cada cas queden pendents. A vegades emetem recomanacions i no sabem com acaben. I pel que fa a investigacions, desitjaria estudiar a fons un tema que preocupa molt els barcelonins, i és que tenen la percepció que les multes de la Guàrdia Urbana són recaptatòries, sobretot la grua. Vull demostrar si és o no és així.

–Si no continua, ¿què farà?

–Laboralment em jubilaré. Com que estic molt relacionada amb el món social, és possible que em dediqués a persones grans o dones maltractades. La infància és un tema molt bonic i que em preocupa molt, però crec que és gent jove qui s'ha de dedicar a aquest col·lectiu. Jo crec que puc fer bastant per les dones i per la gent gran. ≡